

[Finansministeren.]

over til mere frie Betalingsaftaler. Danmark har sluttet saadanne Betalingsoverenskomster med England, Frankrig, Holland, Belgien og Tjekkosllovakiet.

I nogle af disse Betalingsoverenskomster er der indsat Bestemmelser om, at de Debetsaldi, der opstaar i Henhold til Overenskomsten, skal forrentes af Debitorlandet, hvilket er udtrykt paa den Maade, at Debitorlandet skal udstede rentebærende Statsforskrivninger for Beløbet. Der søges derfor ved Lovforslagets § 2 Bemyndigelse til Udstedelse af saadanne Statsforskrivninger. Disse Statsforskrivninger vil i paakommende Tilfælde blive overtaget af Danmarks Nationalbank, saa at Købesummen bliver indestaaende i Banken som et Aktiv, der modsvarer Statens Passivpost for den paagældende Forskrivning. Nationalbanken vil forrente Købesummen efter samme Rente fod, som gælder for selve Forskrivningen, saa at der, saa længe Betalingsoverenskomsten er løbende, ikke opstaar nogen Renteudgift for Statskassen. Denne Ordning er truffet, fordi man har fundet det naturligt, at Renteudgiften afholdes af Nationalbanken, der jo faktisk paa den Maade har opnaaet en Valutakredit fra det paagældende fremmede Land, ligesom det omvendt er Tanken, at modsvarende Renteindtægter, naar det er os, der har noget til gode, tilfalder Nationalbanken.

Derimod skal de Statsforskrivninger, der udstedes til Udligning af den Debetsaldo, der eventuelt maatte forefindes ved Ophøret af en Betalingsoverenskomst, udstedes direkte af Staten til det paagældende Kreditorland, saa at Renteudgifterne for disse falder paa Staten.

Forskrivninger udstedes i begge Tilfælde efter Forhandling med Rigsdagens Finansudvalg eller, saafremt Rigsdagen maatte være hjemsendt, med de senest valgte Finansudvalg.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Steincke: Lovforslaget indeholder som nævnt af den højtærede Finansminister to forskellige Bestemmelser. Først en Bemyndigelse for Ministeren til at yde Garanti for de Betalingsarrangementer, der er eller maatte blive aftalt med Udlandet indtil Udgangen af indeværende Aar. Man har jo i Aarene 1940—46 ydet en saadan Garanti med Hjemmel i Tekstanmærkninger paa de respektive Tillægsbevillingslove, og det er formentlig gaaet meget godt, hvorfor jeg egentlig ikke paa Forhaand kan se

Grunden til, at den højtærede Minister nu ønsker en særlig Lov, medmindre det skyldes, at han vil undgaa den Ulejlighed at henvende sig til Finansudvalgene, som dog vistnok altid har været velvilligt stemt, hvad der in casu ogsaa er nødvendigt. Spørgsmaalet synes mig imidlertid ikke at være af større Rækkevidde i dette Tilfælde.

Der næst indeholder § 2 en Bemyndigelse for Finansministeren til at udstede rentebærende Statsforskrivninger i de Tilfælde, hvor Kreditorlandet stiller Krav herom, men i disse Sager udkræves dog Forhandling med begge Rigsdagens Finansudvalg, hvad vi jo kun kan være tilfredse med, idet jeg gaar ud fra, at „Forhandling med“ er brugt ensbetydende med „Tilslutning fra“. Paa mit Partis Vegne kan jeg derfor anbefale Forslaget til en velvillig og hurtig Behandling.

Jensen Christensen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting. Jeg maa sige, at jeg studsede lidt over § 1, i Henhold til hvilken Finansministeren bemyndiges til uindskrænket og uafhængig af Rigsdagens Finansudvalg eller Rigsdagen i det hele taget at yde Statsgaranti for saadanne Betalingsaftaler, medens det i § 2 foreslaas, at han ikke kan udstede disse Obligationer uden Forhandling med — hvad jeg ogsaa i Lighed med det ærede Medlem Hr. Steincke maa forstaa som Tilslutning fra — Rigsdagens Finansudvalg. Jeg synes, der her er en Uoverensstemmelse, som ikke helt kan forklares, idet det maa være Bestemmelsen i § 1, der bliver den afgørende for Statskassens Risiko. Men jeg opfatter det saadan, at disse Statsgarantier i mangfoldige Tilfælde maa udstedes saa hurtigt, at det vil være praktisk vanskeligt i de enkelte Tilfælde at søge denne Forhandling med Finansudvalgene. Jeg kan ikke paa nogen Maade have noget imod, at man viser Finansministeren den Tillid, som § 1 forudsætter, men jeg vil gerne have den højtærede Finansministers Begrundelse for den tilsyneladende Uoverensstemmelse, der er mellem § 1 og § 2.

M. C. Korsgaard: Jeg maa forstaa det ærede Medlem Hr. Steincke saadan, at han mente, at Finansministeren lige saa godt fortsat kunde have klaret sig med Tekstanmærkninger i Stedet for at ordne Forholdet ved Lov. Jeg synes imidlertid, at den højtærede Finansminister her er gaaet den rigtige Vej, saa at det kommer til at ligge klart for Rigsdagen og Offentligheden,